

Borcsa Imola

Miss Jupiter

Válnak Tuliték?, támadt Julika a kipirult arcú Elvira nénire, amint az, egyébként bő tíz perc késéssel, belépett a patikába. Álljon meg, jussak levegőhöz, hát lássa, hogy cipekedek, lihegett Elvira néni, aztán egy teli zacskót dobott a sarokba, és kacsázva vonult a fogashoz, arcán átsuhanó félmosollyal nyugtázva Julika türelmetlen kíváncsiságát.

Kimért mozdulatokkal aggatta ruháit a fogasra, majd bejött a konyhába, ahol kávéfőzéshez készülödtünk, és leült egy székre. El sem fogja hinni, nézett megrendülve Julikára, de arcán ott motoszkált a pillanatnyi fölény öröme. Emlékezik még Lepáccsagnére?, fordult aztán felém. Válik Zituka, a leányuk. Bólogattam, emlékeztem a vén szatyorra, aki az első napomon kiverte a díszhisztit, amiért elfelejtettem beolvasni a hűségkártyáját, aztán megráztam a fejem, nem tudtam, hogy válik a lánya, igazából azt sem, hogy van neki.

Megcsalta Tulit, fordult ismét Julikához, aki értőbb hallgatóságnak tűnt. Tudja, kivel? Maga még emlékezhetik rea, Egyed Karolacskával. Az meg ki?, nézett csodálkozva a kollégánóm. Akivel összeszűrte volt a levét Tulit a szépségversenykor, emlékezik? Szépségverseny? A kilencvenes években?, kérdezte Julika bizonytalanul. Az az, bólogatott Elvira néni, csak éppen kétezer után volt. Tudja, honnét tudom? Emlékezik maga izécskére, ne, nem jut eszembe a neve, Csiszárnak a leánya, a káposztás Csiszárnak, nem az autósnek. Zsuzsa? Igen. Na, akkoriban a szomszédasszonyomnak, Etának a fia, még középiskolás volt, s avval variált valamit. S a leányka is jelentkezett a szépségversenybe, s tudja, volt az előválogató, interneten kellett reájuk szavazni. S akkoriban még a vonalas telefonról ment az internet, s Szilamér addig küldte a leánykára a szavazatokat, hogy az anyjáék, mikor meglátták a telefonszámlát, a guta majd' megütte őket. S bünte-

tésből Szilamér nem kapott zsebpénzt három hónapig. A döntőre viszont jó nagy belépőt kellett fizetni. S ő gyűjtötte azokat a bugyikék kétezerlejeseket, tudja, amiket a napfogyatkozás után nyomtak. S a gyűjteményéből fizette ki a belépőt. A napfogyatkozás meg kilencvenkilencben volt, szóval a versenynek utána kellett lennie.

Hol a neccem?, nézett aztán körül Elvira néni. Arra a kauflandosra gondol?, mutatott Julika a sarokba dobott nejlonzacskóra. Arra há', kászálódott fel Elvira néni. Tudja, mi van benne? Virágföld, meg egy cserép. Átal akarom ültetni azt a virágot, nézze meg, hogy sínylődik, milyen csóré szegény, nézett sajnálkozva a göcsörtös ágú, csupasz hibiszkuszra a sarokban. Gyorsan megáztatom a földjít, s mire lefő a kávé, ejsze az ültetéssel is megleszek. Meglássák, két hónap múlva csupa virág lesz!, húzta a konyha közepébe a növényt.

Azt a zöld csuprot adja csak ide, Julika, mondta, s a felé nyújtott öblös csészét háromszor töltötte teli vízzel, mind a kínai rózsára öntötte. Ez a Karola akkora egy debella lett, megvan kilencven kilós is, mesélte közben. A napokban láttam, éppen kiszaladék az üzletbe, s jó velem szembe egy hatalmas fehérnép, majd' kitörte a bokáját egy gödörben, mert ugye az utcánk még mostan is fel van túrva. Meg sem ismerem, ha nem látom mögötte Tulitot, akkor esett le, hogy ki lehet ez. Később Burján Sári ismondta, hogy tényleg ő lehetett, mert a leánya addigra már hallott róluk ezt-azt. Magdi a Bella szalonban dolgozott már kétezer elején is, ők csinálták volt a leánykáknak a sminkjét s a haját a versenyre, meg a pedikűrt is ugye a reklámfilm miatt.

Úgy volt, fordult ismét felém Elvira néni, miközben egy virágcserépet húzott elő a zacskójából, s az alját feltöltötte virágfölddel, hogy egész Erdélyből lehetett jelentkezni, bár a verseny neve Székelyek Szépe vagy valami ilyesmi volt. S akkor megvolt az interneten az előválogató meg a szavazás, s aki azon túljutott, tizenvalahányan, azok jöttek ide egy hétig edzőtáborozni, úgymond. Volt fotózás meg forgatás, tanították őket kifutón járni, sminkelni, meg ilyenek, s akkor volt egy elődöntő, rá két nap-

ra meg a nagydöntő. Lehetett nyerni kétszemélyes görögországi buszos kirándulást, meg reklámszerződést, meg arról volt szó, hogy Tulit alapít egy modellügynökséget, s a legjobb lányokat béveszi abba. A Jupiterben szálltak volt meg, mert Tulit, ugye, akkoriban Kuplerájos Józsinak volt a jobbkeze. Csúfolódott is az uram, Isten nyugtassa, hogy megválasztják ezek itten a Miss Jupitert, aztán mehet majd a nyertes oda felszolgálni. Igaz, ami igaz, szerintem egyik sem kapta meg a számítását.

Szóval, az egyik főtámogató a gumipapucsgyár volt, az volt az egyezés, hogy a támogatásért cserébe forgatnak a gyárnak egy reklámfilmét. Ezt meg is csinálták, de végül még a helyi adón sem ment bé, mert Gerédnek nem tetszett, akkor már ő volt az igazgató, nem Tubák. Fel volt háborodva, hogy fölösleges neki főtámogatni egy szépségversenyt, ha a reklámfilmben a lányokból nem látszik egyéb, csak a lábuk. Tulit s Nedelcu meg azon volt felveszve, hogy mégis mit képzelt Geréd, csak nem húzhaták a papucsot a fejikre.

A kicsi Nedelcu volt a fotós. A vén Nedelcunak, a villany-szerelőnek a felesége, Jenica, itten szokott vásárolni. Van az a vöröshajú vénasszony, aki mindig úgy ki van pingálva, mint egy kakadu. Mondjuk, annyira nem vén, vagy két esztendővel fiatalabb tőlem. Brassóból kerültek volt ide, oda meg Moldvából. Szóval a kicsi Nedelcu volt a verseny fotósa meg operatőrje, s ő akkoriban már dolgozott a helyi tévénél, szóval tudta, hogyan kell kezelni egy kamerát. Gerédnek mégsem tetszett az eredmény. A lányoknak viszont az nem tetszett, hogy az ajándékcsomagba, amit kaptak, mindenkinek tettek egy pár neonrózsaszín lepcsit. Csak épp harmincnolcas volt az összes. Meg az sem tetszett nekik, hogy nagy volt a nevezési díj, az étel mégis gyenge. Mondta Tulit, hogy ne mind elégedetlenkedjenek, kell egy kicsit alakuljanak a fürdőruhás fotózásra, meg különben is, mit gondolnak, miből lesz fizetve a görögországi buszos kirándulás. Úgyhogy aztán több kommentár nem volt.

Mondjuk, Tulittal nem is volt jó sosem vitába szállni, cseppet nyers a fajtája, meg hirtelen haragú. Egyszer például a Jupiterben

úgy megmérgeződött, hogy a takarítót felakasztotta a fogasra. Mert megvádolta az egyik vendég, hogy ellopta az ezüstrókaprémét, amit az ura hozatott neki Csehszlovákiából. Aztán megkezdte a prém, ottan volt a csomagtartó alján.

Szóval a verseny első napjaiban melegegett össze Tulit Egyed Karolacskaival. Nem tudom már pontosan, hova valósi volt, csak annyira emlékszem, hogy városi, mert Burján Magdi mesélte, hogy igen félvállról beszélgetett a falusiakkal. Mert ő már tudta, hogyan kell csücsöríteni, hogy sminkelés közben jó helyre kerüljön a pirosító, meg tudott túsarkúban tipegni. Csak aztán pont akkor nem sikerült neki, mikor kellett volna, éppen az elődöntőben bicsaklott ki a bokája, azt mondták, azért nem jutott tovább. Mondjuk, nem is csodálom, akkora volt azoknak a cipőknek a sarka, mint egy tévétorony. Szóval ekkor derült ki, hogy Tulittal összevariáltak, mert aki kiesett, mind hazament, kivéve őt. Igaz, sokat nem látták utána, s Tulit is főszerző léteére cseppet el volt tűnve. Nem is tudom, Karolacska megvolt-e tizennyolc egyáltalán.

Megmondom magának egyébként, emelte ki Elvira néni a régi cserépből a hibiszkuszt, ez az internetes szavazás nem volt éppen jó ötlet, mert akinek volt számítógéphez jól értő ismerőse, el tudta intézni, hogy békerüljön az elődöntőbe, az se számított, ha bűnronda. Aztán a döntőre már megszelektálták a népet. Bár, ha mostan végignézne rajtuk, lehet, elcsodálkozna. Volt például Dancsuj Magda, az erősen szép leányka volt, de most ejsze kétszer annyit mutat, mint amennyi. Korán férjhez ment, szült vagy négy gyermeket, az ura meg a tetőt is elitta a fejk felül, mire észbe kapott, s elvált. Most Németbe jár spárgát szedni, hogy eltartsa a családot. Bár nem is tudom, ez rosszabb-e, vagy a tetűszámlálás.

Van a volt kolléganőm, Siklódi Manyika, a leánya miatt van elkeseredve. Elvégezte itthon az egyetemet, aztán a mesterit, aztán a doktorit, aztán semmi munkát nem kapott, úgyhogy kiment ő is Németbe. Biológus. S mindenképp szakmában akart elhelyezkedni, s meg is örvendett, mert igen hamar kapott magának ál-

lást, bevették valami kutatócsoportba. Hogy számlálja a tetveket. Hónapok óta egyebet nem csinál, mint számolja, hogy ezen meg azon a növényen, ilyen meg olyan körülmények között ennyi meg annyi tetű lesz. Egy feszt sír a telefonba, hogy ő ezt már nem bírja. Múltkor éppen Manyikánál kávéztam, mikor skypeoltak, mondtam neki, hagyd el, ha ilyen hamupipókemunkád van, kell érkezzen a herceg is. Volt ott akkora kacagás, azt mondotta, ilyen jót ő hónapok óta nem nevetett.

Szóval, nehéz, ha tanulsz, s úgyis, ha nem, döngölte a földet Elvira néni a növény tövénél, aztán töltött még rá egy keveset. Csak ingyen élni könnyű, ahhoz viszont tehetség kell. Tulitnak ez megvolt. Képzeld el, Kicsid Hajnika nyerte meg a versenyt, kirándulással, szerződéssel, minden. Ő idevalósi, óvónő. Van ez a cseles nevű óvoda, nem olyan régen nyílt, ahol a gyerekek játszva tanulnak meg cipőfűzöt kötni, meg elpakolni maguk után az asztalt. Vigan lesznek robotok. Na, ő ottan dolgozik, óvja a gyerekeket a haszontalanságtól.

Szóval ő nyerte volt meg a versenyt, de két hónap múlva hallottuk, hogy Tulit addig mind forgolódott, hogy ő ment el helyette a görögországi buszos kirándulásra ezzel a Karolacskaival. Hazafelé meg elromlott a buszban a légkondicionáló, ötven fokban utaztak két napot. Tulit ezért bé akarta perelni az utazási irodát. Hajnika meg Tulitot akarta törvénybe adni, hogy átalverte őt meg más is az egész szépségversennyel, de végül peren kívül megegyeztek, kártérítést fizetett neki Tulit, abból a pénzből műtötték meg Hajnika nagyapjának a szürkehályogját.

Az ötven fok viszont nem hevítette fel a Tuliték szerelmét, széjjelmentek már akkor, többet nem is hallottunk a leánykáról. Nem is tudom, hogy kerültek mostan ismét össze. Ki kell kérdezzem Magdikát, lehet, ő többet tud, egyenesedett fel Elvira néni, és sáros kezét csípőre téve szemlélte az átültetett hibiszkuszt.